RACE & CULTURE

A Story of Humanity Beyond Borders

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: FAJ ÉS KULTÚRA

Egyszer hat hónapig laktam egy lisszaboni lakásban különböző nemzetiségű emberekkel, és ma, egy olyan napon, amely az emberiség egyik legszerencsétlenebb fejezetére – a rasszizmus jelenségére – emlékeztet, el szeretnék mesélni egy személyes történetet, amely megváltoztatott.

Abba a lakásba Lisszabon legszélső peremén érkeztem, az egyik legszegényebb és leglepusztultabb, többnyire portugálul beszélő környéken, ahol Brazíliából, Angolából, São Tomé-ból, Mogadishuból, Madagaszkárról és néhányan magából Portugáliából érkezett emberek éltek.

A nyelvet nem ismertem, de némelyik szleng a saját városom tájszólásának formáira emlékeztetett – és az a történelmi emlék, hogy a portugálok egykor gyarmatosították a szülőföldemet, nemcsak valószínű volt, hanem biztos.

Az egyik kifejezés, amelyen mindig mosolyognom kellett, az volt, amikor portugálul azt mondták: FOCU MEU – ami calabriai tájszólásban ugyanazt jelenti.

Mindenre figyeltem. Alfonso, Osvaldo, Paolo, Roberto, Antonio, Ramon minden este vacsorával vártak. Én voltam a legidősebb, és a történeteimet akarták.

Az egyik történet, amely bevonult a történelembe, a bruschetta, a bussetta és a busadero története volt – három szó, három teljesen különböző dolog –, és én eljátszottam vele, szőttem a történeteimet, úgy tettem, mintha nem érteném, szándékosan teremtettem átfedéseket és félreértéseket, és a végén mindenki a hasát fogta a nevetéstől.

Portugálul kellett elmesélnem a történeteket, és mindegyik végén kiengedtem egy olasz „vaffanculót”, afféle felszabadító kitörésként, és mindenki mosolygott.

Soha senki nem figyelt fel a bőröm színére. Én voltam az egyetlen fehér ember a sok más szín között, de esténként, együtt ülve, a boldogság és a mosolyok

szivárványa voltunk.

Még arról is gondoskodtak, hogy legyen mit ennem, amikor nem volt pénzem, hogy magamnak vegyek, és mindezt méltósággal és eleganciával tették, közben azt mondogatva, hogy a kommunikáció professzora vagyok, egy gazember a nőkkel, és valaki, aki az elméjét kinccsé változtatta, hogy elajándékozza, soha nem azért, hogy kihasználja.

Úgyhogy annak, aki olvas: így néz ki egy mozgásban lévő világ – és amikor a legkevésbé számítasz rá, megérkezik a legelképzelhetetlenebb segítség, úgy, ahogy csak a portugálok tudják adni.

Isten veletek, barátaim,
Ferdinando